

overladt dem at disponere. Og det vil sige, at når man stod over for et truende statsunderskud på 80 mia. kr., ja, så var det ikke bare et spørgsmål om, hvordan vi herinde brugte pengene, men det var et spørgsmål om, hvordan kommunerne brugte dem.

Og derved kom det ganske klart frem, hvor nødvendigt det er, at enhver regering tager ansvaret for det – det gælder den, der sad dengang og det gælder den, der sidder nu; det er jo nogle af de samme partier, der har været med begge steder. Men vi må netop opretholde den stilling.

Det var med ulyst, at vi i sin tid var med til en række sociale begrænsninger, for det var bestemt ikke vores politik, og det var ikke, fordi vi fandt, at det af ideologiske grunde var rigtigt osv., men der var ingen vej udenom.

På samme måde må vi i dag erkende, at den stilling, som finansministeren og økonomiministeren har taget i deres udtalelser, er klog i den situation, som landet står i nu. Den er sikkert også klog i den situation, som regeringen står i som forhandlingspartner.

Det er så én sag, men også for landets situation spiller det altså en rolle, at der ikke går et eneste budskab ud til alle dem, der er med til at købe og sælge værdipapirer, om, at nu lukker man op, nu skal pengene fosse ud og alt det dér. Det er meget, meget vigtigt.

Jeg mener, at man herinde kun kan gøre én ting, og det er at sige til regeringen: Good luck! Lad os se at få det bedste ud af det, og ved det bedste forstår regeringen jo ikke, at man sparer flest mulige penge og får kommunerne til at spare mest muligt. Det bedste er, at man søger frem til: Hvordan kan kommunerne inden for de givne rammer løse nogle af opgaverne bedre, end det er sket i den foregående tid? Jeg tror, at man skal lægge hovedvægten på det, som også finansministeren og den socialdemokratiske ordfører var inde på, nemlig: Hvordan skal man skønne, og hvordan bliver det beløb, som kommunerne har som udskrivningsgrundlag i 1995 og 1996?

Det må vi vist erkende at vi ikke har nogen klar forestilling om her i dag, men det er jo helt afgørende. Procenter er jo ikke noget, der er grebet ud af luften. Procenter stiger eller falder. Procenter er procenter af et eller andet, og det et eller andet er altså det beløb, der ligger som borgernes indtægter. Jeg gad nok vidst, om nogen i dag tør danne sig et klart billede af dét.

Men dér har man kun én ting at gøre fra finansministerens side, og det er at sige: Vores linje er, at vi ikke lukker op. Der er ikke én af de ting, som SF og Enhedslisten har nævnt, som vi ikke med glæde så kommunerne gå i gang med. Det gælder sikkert også Socialdemokratiet. Naturligvis gjorde vi det. Men spørgsmålet er: I hvilken takt kan man gøre det? Hvornår kan man gøre det? Hvornår kan man gøre det uden at risikere, at man slår hele den opbygning i stykker, som man nu er begyndt på?

Altså, jeg skal ikke bruge mange flere ord end disse, for mine kolleger herinde har på udmærket måde været med til at belyse situationen. Jeg skal blot sige, at Centrum-Demokraterne er helt tilfredse med den måde, hvorpå regeringen har lagt op til de kommende forhandlinger med kommunerne, og ønsker begge parter held og lykke med disse forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Jeg skal, da vi nu har fået uddelt den foreslåede dagsorden fra Fremskridtspartiet, tillade mig her i en kort bemærkning lige at komme med Det Konservative Folkepartis opfattelse af den dagsorden, der er delt rundt.

Jeg skal indlede med at sige, at den kan Det Konservative Folkeparti heller ikke støtte. I øvrigt undrer det os, at Fremskridtspartiet kan foreslå en dagsorden, som indeholder to punkter, der begge er i modstrid med den tale, hr. Poul Nødgaard har holdt.

For det første står der her, at man ikke må øge skatterne. I Det Konservative Folkepartis indlæg har vi faktisk talt for, at der var basis for at sænke de kommunale skatter. Så her er vi altså mere vidtgående end Fremskridtspartiet.

Dertil kommer, at Fremskridtspartiet i sin dagsorden går ud fra som givet, at nye opgaver medfører, at der skal en check med til kommunerne eller til andre, hvor jeg har hørt hr. Poul Nødgaard bakke op om det synspunkt, jeg havde i min ordførertale, at når man pålagde nye opgaver, medførte det ikke nødvendigvis nye omkostninger og dermed checks til dem, man pålagde disse opgaver. Det kunne også medføre omprioriteringer, besparelser og rationaliseringer, så denne her dagsorden mener vi simpelt hen er værdiløs og i øvrigt i strid med hr. Poul Nødgaards egen tale.